

Jeg hadede kristendommen

Mehdi blev sendt til Danmark som 17-årig, fordi hans families kristne tro gjorde det risikabelt for ham i Iran

Foto: Ole Noermark Larsen

» Iran kan man ikke bare gå i kirke, men jeg kan huske, at min familie mødtes for at læse i Bibelen,« fortæller Mehdi. »Min far plejede at kalde, når de skulle holde andagt, men jeg gad ikke,«

»Han sagde, at jeg engang ville forstå, at det var vigtigt at læse i Bibelen, og det fik han ret i. I dag er min største drøm at få lov at læse i Bibelen og bede sammen med min familie. Desværre har jeg ikke haft kontakt med dem, siden jeg kom til Danmark. Jeg håber hver dag på et livstegn, men der sker ikke noget. Det var næsten lettere, hvis de var døde, for det er hårdt at håbe hver dag,« siger Mehdi.

»Min eneste trøst er, at jeg er kristen, og de er kristne, så jeg ved, at jeg engang skal se dem i himlen. Jeg føler også, at Gud binder os sammen, for han hører både mine bønner og deres.«

Du skal rejse

Mehdi og hans far var ikke hjemme, da politiet hentede hans mor og bror. Naboene ringede og fortalte, hvad der var sket, og i stedet for at tage hjem, blev Mehdi afleveret hos venner i en anden by. Mehdi er sikker på, at familiens kristne tro var årsag til anmeldelsen, for ingen i familien ►

► havde haft problemer med politiet.

»En dag kom min far og sagde, at jeg skulle rejse til et andet land, hvor jeg var i sikkerhed. Han ville også selv tage af sted så hurtigt som muligt sammen med min mor og min bror. Mere sagde han ikke. Jeg var 17 år og anede ikke, hvad jeg skulle gøre.«

Mehdi blev sendt til Tyrkiet og derfra med fly til Danmark. Her blev han hentet i lufthavnen og kørt til Nordsjælland.

»Jeg blev sat af og fik besked på at gå, indtil jeg kom til en stor bygning. Hvis jeg mødte nogen, skulle jeg bare sige 'asyl',« husker han.

Bygningen var Sandholmlejren, og her kunne en iransk tolk fortælle, at Mehdi var kommet til Danmark. Efter få timer blev han kørt til Asylcenter Gribskov og derfra videre til et asylcenter på Ærø.

Fik fat i en bibel

»Jeg hadede kristendommen. På grund af den havde jeg mistet alt og var i et fremmed land, hvor jeg ikke kendte nogen og ikke kunne sproget. Men samtidig var jeg nødt til at finde ud af, hvorfor min familie havde været villige til at ofre så meget for Jesus.«

Mehdi prøvede at gå i kirke, men forstod ikke et ord. Senere fik han fat i en bibel på sit modersmål farsi og begyndte at læse i den.

»Jeg var blevet så god til engelsk, at jeg kunne snakke lidt med præsten om det, jeg læste. Og efterhånden fandt jeg ud af, at Jesus også var min frelser.«

Af Ole Noermark Larsen

Hør to minutters andagt på telefon

70 300 150

75 82 33 60

Missionær Grethe Friberg,
Allingåbro, holder telefonandagten i uge 10

Indre Missions Telefonandagt
NETANDAGTEN.DK

jesusnet.dk

Læs flere personlige historier på: **jesusnet.dk/livogtro/**

Djævelen som far

I har Djævelen til fader, og I er villige til at gøre, hvad jeres fader lytter.

*Fra søndagens tekst i kirkerne:
Johannesevangeliet kap. 8, vers 42-51*

Djævelen har også børn

Måske overrasker det os at høre Jesus' ligefremme måde at tale om djævelen på. Det strider mod tendensen i vores tid, hvor djævelen ofte reduceres til en defekt ved skaberværket, eller blot en mislyd.

I Jesus' virkelighedsbillede er djævelen mere end en mangel. Han er en person. Han er Guds modsætning. Djævelen har et rige og han har »børn«. Djævelen gør sig tanker og har en strategi. I søndagens tekst går spørgsmålet netop på, hvem djævelen er, hvor hans rige er, og hvem der er hans børn.

Jesus står over for sin samtids elite. Såvel socialt som religiøst tilhørte de folkets ypperste. De havde de rette traditioner, afstamningen var i orden, og udadtil var deres levevis forbilledlig. Det var højst overraskende, at Jesus kalder dem djævelens børn.

Hvorfor er de djævelens børn? Fordi de tager afstand fra Jesus og mangler kærligheden til ham. Jesus

er nemlig den eneste, der kan flytte os fra syndefaldets sammenhæng og over i nådens rige. Ved dåb og tro bliver vi for Jesu skyld børn af Gud, og når vi er sammen med Gud, så er vi beskyttet mod djævelen.

Leif Hankelbjerg Mortensen

Foto: aetb/istock/Thinkstock

Guds tåge forsvinder ikke

Vinterens tågede dage minder mig om, hvordan jeg er indhyllet i Guds kærlighed

Jeg elsker tåge! Det er helt fantastisk, når jeg har mulighed for en tur i skoven på en dag, hvor tågen har lagt sig som en hvid dyne over landskabet.

Den måde, en tåge formår at dæmpe alle lyde omkring mig, er helt vidunderlig. Når det er tåget, er det, som om alting går lidt i stå, og jeg har fornemmelsen af, at jeg godt kan blive væk, uden at det er uhyggeligt.

Guds kærlighed er som tåge

Som barn lærte jeg en sang, der lyder sådan:

»Guds kærlighed er rundt om mig, den er høj og dyb og bred.
Og hvor jeg vender og drejer mig, står jeg midt i Guds kærlighed.
Den er over, under, foran, bag.
Og han elsker mig hver eneste dag.«

Når jeg synger sangen, kommer jeg til at tænke på, at Guds kærlighed minder om tågen, som er hele vejen rundt om mig, lige meget hvordan

jeg vender og drejer mig i den. Men modsat den tåge, vi kan finde i vores landskab en gang imellem, forsvinder Guds kærlighed ikke.

Bibelen beskriver kærlighed på følgende måde: »Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke, kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind. Den gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag.« (1. Korintherbrev kapitel 13, vers 4-5).

Den kærlighed, Gud omslutter hvert menneske med, kan beskrives på samme måde. Det er en kærlighed, der gik i døden for menneskets skyld. Det er en kærlighed, der ofrede sit liv, for at andre kunne leve.

Jeg kan ikke forestille mig at være omsluttet af noget mere trygt end Guds kærlighed.

*Af Nikolai Meyer Olesen
Fra jesusnet.dk*